

dok neko šapuće naša imena

jasmina topić

Jasmina Topić

DOK NEKO ŠAPUĆE
NAŠA IMENA

edycja
najbolja

edicija
NAJBOLJA
knjiga br. 3

biblioteka
SAVREMENA POEZIJA

urednik
NIKOLA VUJČIĆ

izdavač
udruženje književnika i
književnih prevodilaca pančeva

Jasmina Topić

**DOK NEKO ŠAPUĆE
NAŠA IMENA**

**Pančevo
2012.**

Ostale delikatne stvari

(mirisalo je na kišu)

Mirisalo je na kišu. I na osećanje
koje izmiče reči, kao što izmiče i definiciji.
U nepoznatom gradu, dobrovoljnom izgnanstvu,
s one strane mogućeg života.
Kada ulice nisu poznate a jesu prepoznatljive,
i ima čežnje u pokretu rukom
prema neotkrivenoj tački na mapi –
U okretanju pedala, ubrzanom menjanju svetala
na semaforu.

Mirisalo je na kišu. Na neoljuštene krompire
u pećnici. Oni, žute pa rumene,
nalik delovima sparušene kože.
Zatim, opet na ulicu.
Umetnost i moć pedale markiraju mesta,
dok metro nalik Dunavu, šumi pod zemljom, kao
glista što bez kiše ne može da izbije na površinu.

Miriše. Kada si sam, nepoznat, u nepoznatom gradu
i imaš samo umetnost koju tek treba stvoriti;
I nebo treba podsticaj da bi se otvorilo!
Zakucalo remek-dela za zemlju
i ispralo krv što iznova boji fasade...
Imaš samo svoje ruke i noge i pozajmljeni bicikl:
grabi kilometre u uvek istim, prepoznatljivim krugovima.

Jedan će se izdužiti u kišnu kap i potom još stotinu,
hiljadu će pasti da speru tragove.

II

Družimo se, pričamo, šetamo,
zvončaju bicikli u majskoj noći –
samo da siđe miris samoće.

Crveni se cvet nepoznatog kestena
dok se iz susednog parka ne prišunja
miris zove i izmaglica:
priviđenje zatrovanog rodnog grada.

U tebi su ulice kao magistrale.
Jure brzi sportski automobili
željni straha, što će prerasti
u hysteriju mogućeg života,
na isti način u spoznavanom –

I ti i grad menjate se u brzini i u sporosti časa
nosi vas mali i veliki Dunav,
a gostiona *Stomak* dobru probavu obećava.

Muzika u meni sve je tiša. Zaškripi sic
i zacvili kočnica. Lepota uglađenih mesta;
Barokni dečaci i jake žene, vesele bake
iz obližnjeg doma staraca,
sto evra vredi svaka stota cigla s grbom
Franca Jozefa.

Mistične prostitutke, vidljive jedino kao
neonske reklame, roze i plave,
dobre su družbenice. Neprimetne.
Komšiluk subotom usudi se da *odvrne*
Paka de Lusiju, ali tu ipak nema plahosti gitare.

Muzika mog stiha povlači se među zidove stana.
Muzeji su sada tihi i remek-dela mogu da odahnu
od svakodnevnne upotrebe.

(Mocart još uvek ne plaši decu, ali možda će!)

Kada utihnu glasovi grada
i aparati se pokvare u trenutku iščekivanja kiše,
imam samo grafitnu olovku i pesmu
na jedino meni poznatom jeziku.

I uopšte, ko još mari za kišu.

KNJIŽEVNO PREBROJAVANJE

U istarskom restoranu u Beču
migolje se razne ribe.
Neke, obarene, već kusamo s tanjira.
Pisci s naših-vaših prostora
susreću se pod odličnim izgovorom.
Odvedeni smo na večeru, nahraniće nas,
dovoljna je informacija,
što će reći, jedemo o tuđem trošku.
I svi *srbohrvati* i *hrvatosrbi*
sa istog stola probaju: jadransku ribu,
te sipu i sipino crnilo, zatim belo,
makarone, i glavno jelo.
U *naškom* restoranu književno poselo,
a svih vremena ratovi ćute...

Iz istih tanjira, na jeziku istom

i iznova različitom.

OSTALE DELIKATNE STVARI

Žurka se bližila kraju.
Umesto figurica fudbalera
sada svi čekaju svoje mesto na terenu;

Umetnici su popili domaće pivo i bugarsko vino,
dim je polako napuštao prostoriju
povlačeći se zajedno sa Šveđanima
koji traže *Schwedenplatz*.
Srbi i Albanci u istoj ekipi protiv ostatka... ekipe.
Oh, kako smo blizu realnosti,
ponekad pomislim u snu, prekrivena
gotovo bezbojnom posteljinom.
Gladak zeleni podijum
i ručke na stonom fudbalu upisuju istoriju
gluvarenja u carstvjujušćoj Vijeni.

Prvenstvo je zaistinski.
Hrvatski navijači preplavili su grad.
Turci vrebaju priliku.
Austrijanci su domaćini kao na važnoj
političkoj konferenciji.
U fudbalu ipak nešto slabiji.

Goblen nas posmatra sa zidova ateljea,
kontakt za kulturu pali iz prve,
Iz druge ruke stiže i poziv na stipendiju.
Ponekad samo u krevetu pomislim
kako je dobro onima u gostioni *Kod Hansa*

dok se vesele ispod mog prozora,
uz viršle i pivo,

jer su im i Srbi i Albanci i Bugari
jedno te isto.

Današnja šetnja donosi novi uvid
u potrebu da se kompletan veš
već jednom opere na 40 stepeni
sa ostalim delikatnim stvarima.

SNEŽANA I JA

Snežani Bukal

Živimo tako Snežana i ja
kao u rijalitiju
majka i kćerka
ja kuvam
ona pere veš
dok se i sudopera i bubanj veš-mašine
ne usijaju od obrtaja
Zaprška od luka vrati nas
u dobrovoljno napušten zavičaj
Svaki čas nas maltretira domaćica
strejt hevi metal pop pank angažovana devojčica
Budimo se u podne
nadmudrujemo oko interneta
od skajpa i mejla ne može da se diše
Ipak predajemo se strasnom gledanju filmova
privatnosti nam se ukrštaju kao
tek kalemljena vočka u novu stvarnost
ovog prebivališta
Kafa traje pola dana
doručak od jagoda i avokada s instant šlagom
Potom malo barenog karfiola
dosta dimljenog lososa
odvakuumirane slanine
I tako svakog dana
Snežana na laptopu bez wireless-a
piše prozu za 50 evra
ja se razvlačim s poezijom
H&M-ovih majica, bluza i bikinija
Topao majski vetar duva kroz *Seegasse*
Informacije nas zaobilaze
što se ne bi moglo reći za ručkove i večere
nestalne kao i inspiracija

Istorija je ovde pomalo naporna
kao i razgledanje fasada
Bečka šnicla i fišburgeri dobro dođu
poetička intermeca
Poseta Prateru manje je interesantna
od srpsko-rumunskog buvljaka
Živimo tako na našem jeziku
kao dva ilegalca
nevidljivija od ilegalaca
Na jednom zelenom biciklu
prelazimo kilometre
u otkrivanju drugosti ovog podneblja
Höch kultur
Sve vreme odjekuje klasika

Povremeno kočnice naprave trag na asfaltu
od naglog zaustavljanja
Podsvesna potreba ostavljanja svedočanstva

Izgubimo se zatim u lavirintima
Ausgarten-a
kao uostalom
što bi se izgubile
u nama
samima

ARBEITEN NICHT, SCHLAFEN UND LESEN, JA

Pošalji mi fotografiju svog tela.
U ovom kraju kafane su pune poštenog sveta
i pornografija je dobro ušuškana,
van vidljivih mesta.

Vreme sporo teče. A u komšiluku:
Lichtenstein muzej, zatočeni besmrtnik;
Dok hoda se na prstima, ni za šapat nema mesta,
pa tek malo jecam u sebi,
kao onaj anđeo iz nečije pesme što može
još samo samog sebe da jebucne.

Pošalji ih nekoliko, dok sam u raspoloženju,
razbarušene kose i tupog pogleda u prolazu
između dve ulice (a jedna je Frojdova!)

Na najčistijem mestu
koračam fino složenim pločnicima,
svaki je turistička atrakcija.
Složi me kao slagalicu, sklapaću te
kao obožavateljka pop zvezdu,
poster u prirodnoj veličini,
dahtaću s namerom da zbunim prolaznike
I jecaću doći bliže, stisni jače!

Iznesi me svojim fotografijama iz muzeja
u zapuštene, savršeno preparirane ulice.
Daj mi te fotografije, klikni triput, viči *send!*
da ih dobro ocedim u posudi pod crvenim svetlom,
potom i svoju kožu na štrik s njima okačim.

Ovde nema žive duše, samo otmenih!

Pa neka, dok uljudno sedim u kafani
i pijem čaj kao da ređam note,
ostane tvoje telo
u odblesku moje zenice.

STANARI

Bili smo tihi. Kao one kržljave ptičice
nesvesne ovog sveta.

Još uvek zlovoljni.

Moje telo pored tvog uvek blago dehidrira.
Tvoje telo je mekano i cedim
iz njega svetu vodicu svojih nedostataka.
Vodu koja mi uvek nedostaje.
Mehuri sapunice i mehuri deterdženta,
dva proizvoda sa istog odeljenja, to
smo postigli u traganju za idealom.
Letimo po ovom stanu kao perje
očerupanih golupčića spremljenih za dobru supu.

Svako za svojim kompjuterom,
U video-igrici postiže cilj. Na sledećem sam nivou.
Pregovaramo o Second life-u.

Ko izgubi iznosi parčice slomljenog
na veliko gradsko smetlište.

Nakon svega znam da ćemo postati još tiši.
Ulegnuće u krevetu raste kao i svako predgrađe.

U taj stan se nismo uselili.
Sve je toplije i uskoro će leto.

NE SPAVAM CELU NOĆ

Iz čistog nezadovoljstva. Mislim kako se grad
prepun mogućnosti neprestano sužava.

Nešto malo pre toga, tog predvečerja,
bakuta šeta sa štapovima u rukama, samo što ona
nije skijaš, i sneg skoro neće pasti.
Nedelja je i nema graje.
Zato je noć idealna za nesanicu.

I dok odmiče... nemam ni časovnik koji će
odbrojavati nezadovoljstvo ili prebrojavati ovčice.
Nasmejem se u gluvo-doba-noći tako da to
niko ne čuje, pa na trenutak zastanem,
da udahnem i izdahnem.
Ne klopara li neko zavojitim stepeništem
i nije li sad već na mezaninu!

Čisto fizičko zadovoljstvo osetim kada jagodice prstiju
dotaknu tastaturu projektovane nesaničice.
Kada me već sasvim obavije čista runska vuna
postrizanih ovčica, iskrсну fotografije,
lice u kreću, glini ili prahu,
ne razaznajem baš najbolje.
Tada, nalik čudu, krv sama potekne iz kažiprsta
i vene na vratu nabreknu nalik boraniji
u zelenom omotaču. Trenutak živosti.

Kažem naglas da rasteram što je preostalo:
Mi smo stvarni!
Iz čistog nezadovoljstva.

UMESTO SPOMENIKA GRADU

Wie eine stille Musik

Kako izgleda grad, opisan iz sobe,
s druge strane prozora gde je žamor glasova –
ljudi i kola: razglednica s nimalo mašte.
Špijunka kroz koju se posmatra, iz mišje rupe.
Iza, čovek zamišlja grad odvojen od njega.
Da li da izađe iz rupe i bude sateran do mišolovke?!

Zamisli da lavovi išetaju iz kaveza i krilati konji
polete s fasada, a ti se, mišu, prestrašiš od tolikog
oživljenog trajanja. I pločnikâ grada,
iz sobe doživljenog!
Zamisli ptice kako ruše gradska znamenja:
Zvezdu na nacionalnom teatru, razlog čarki
u ovdašnjem parlamentu.

Kafa se i dalje pije, i pivo *raznih* naroda,
(a ima nečega carskog u njegovoj peni)
dok iza ugla vreba Sisi, i njena senka poziva
u unutrašnjost zdanja.
Pomisliš, ako ovde ima duhova,
Oni su se mnogo od živih umorili!
Brzo pretrčavaš preko otmenih prostorija.

Juče besan Mocart kaže: navali na fudbal!
Danas se pitaš da li se i ta kugla konzumira.
Prethodno još treba kupiti i privezak, majicu,
donji veš i muzičku kutijicu, šolju i sapun.

Da li se to kreč razvejava
u neprestanu mećavu,
dok operske maske ostaju nepomične kao i ljudi,
I zveckaju li novčići od svih suvenira ovog sveta?
Muzike ne bi najzad bilo bez ćutanja.

Možda gladiole sad dobro uspeavaju.
Žamor stidljivo dopire s ulica
i povetarac duva u prijatno majsko veče
kao paperje iz jastuka u sobi
Pa se razletiš u posmatranju,
ali i grad se menja i prilagođava tvom obliku
kao plastelin.
Ubrzano pomeranje njuškicom, dok senka
pada preko ključaonice -

Uskoro, izaći ćeš iz sobe i svet će se
zalepiti za tebe kao tiha muzika.

vijena - beograd via budimpešta

Budimpešta promiče u noći
kao svetleći jo-jo. Cena na etiketi da padneš
u nesvest; bečki žirovi, ušteđeni,
grče se na dnu kofera.
Odavno nisam videla svetleću stvar.
Zvuk njegov čujem još samo kao eho reklame
koja je preživela

raspad.
rat.

Tako isto ne mogu da se setim ni Budimpešte
jer je nemam u sećanju.
Njene zašestarene površine
i odmerene milimetre imaginacije
dok panorama klizi
pred staklom noćnog voza -

moja lampa za čitanje nasuprot svetlima
prigrađa. Kao hrčak u transportnoj laboratoriji.
Mišomor za varvarina.
Prebacujući se s desne na levu i s leve na desnu
stranu kuka-regulatora.
Ravnoteža je ključna reč pesme.
Panorame. Pogleda.
Za bivstvovanje i prelazak preko granice
iz civilizacije u ono što je iza njenih rubova:
moja domovina.

15 minuta kasnije voz usporava
i sećanje na jedno drugačije postojanje briše se
kao i prostor načet mirisom prepoznatljivih krajolika.

Hor u slušalicama na crno kupljenog mobilnog telefona
zapevaće nedefinisano *Haleluja!*

raspad. slagalice 30-godišnjeg bivstvovanja.
rat. svega.

u pauzi između Budimpešte i nastavka
dugog puta kroz noć... zvuk zrikavaca,

prekinut ponovnim noćnim slikom
i kloparanjem šina.

Idealni preseki

VIDLJIVI PREDEO

To je utihnulo brundanje,
Eho još uvek razumljiv.

I nervoza mekana, nikome nalik.
Ponovo pitanje, lepo opisani bunari
sa stranice neke, jedva napunjene posude.

Biti tvrdoglav, a ranjiv
kao iznova zatečen u prevari
U umetnutom enterijeru nesmotren
i suvišan
Lakom na odgovore unapred.

Očekivanom odustajanju.

Ram za sliku.

Ali slušaj,
dodir klizi prema tebi, dolazi po tebe,
Na upaljaču reklama koja kresne:
Jedva vidljivi predeo.

Ali čuješ, i čuvan se biva u hladnom
dodiru sobe, odbleska stakla,
prelomljenog u nebu, u staklu smrznutom i u zimu.

Biti raspričan a tužan,
mrgodan a glumatav, to je
utihnulo brundanje. Shvati.

Ne trudiš se dovoljno, ne opisuješ pojave
po osećaju, samo mažeš prosuto piće po stolu.

Mrviš dodir i preostali pepeo.

Ali znaš, i prepoznaješ
buduće obrise mlake tame, piće već popijeno,
čep iskrivljen do neprepoznatljivosti.
I rupa se začepiti ne može, niti na isto vratiti.

MELANHOLIJA

Prekoračiti granicu od vode i mesta
pre nego voda počinje
Kroz šaku propustiti rasut mlaz
...i kiša tako tome ista. Zrnca soli.

Napuniti šake, vodom preleti
kao da je glavno jelo.
Oči posebno modre padaju preko
senke kupatila:
nekoliko sekundi čistog sećanja;

I šum i eho i glas pod vodom
dok šapuće davljenicima.

Na krevetu, u-legnuće
tup-tup kaplje u dobro poznato stanje
nagoveštava poziv,
šifru rastumačenu.

U najveću vodu uranja,
najveću kao soba i telo u njoj.
U vodi, u kadi. Slano ima ukus sećanja.

Ništa od ushićenja, pomodreo pogled
ka retkoj svetlosti,
možda granici od vode i mesta
gde se ponovo neće početi:

ona slika akvarelna
dok neko šapuće naša imena.

POPREČNI PRESEK

Poprečni presek nije suština
što treba da bude otkrivena!
Smer kretanja prema zamišljenom poštaru
u čijoj torbi mešaju se pisma
ili trafikantkinji:

Da li ponovo radi aparat za dopunu?

redovi cigala u prostoru ili presek bitnog.

Sveže oprane grensmitice, uskoro, vrlo skoro
treba zagristi, da.

Kap svežine u ustima.

Osetiti voćno meso, a
koštice uvek slučajno presečene.

Nisu tenisice kojima treba šljapkati po bari
u zamrznutoj slici; šljapkanja,
preseku dakle,
prosutim špagetama – snopu dugoočekivanog svetla
pročitati: rasutog.

Pružiti novčanicu *dvaputasto* dinara za oba pravca,
ne i smeru, razliku ne tumačim.

Ali, poprečni je presek autobuske gume
ili zlatna sredina sedišta

Migoljavi molekuli pod mikroskopom;
nevidljivi organizmi, mrlje na preseku –
pisma izgubljena.

Preseći bajat hleb, nekako,
ili odnos ubuđali
u vodi smekšati.
Nizove drugih umetničkih preseka.

I tako dalje s tim,
a pola
oduzeto
zarad idealnog preseka,

oduzetog.

TRAG

Razdvaja čoveka od sveta i stvari
Ostavlja ponekad u šaku,
šaku suvih šljiva za probavu,
koštunjavaca različitih!
Gorčina i slatkoća smeškaju se epski,
međutim, ono što se desi:

Šta je od mene odumrlo to u trag je prešlo!

Svetle u mraku pod specijalnim uglom,
neuračunljivima, zaluđenicima,
kao svetleća zrnca za oslepele kokoške;
pa brojim, brojati tamo daleko:
Znači, ostavljeno u tragovima.

Svaki od svetova nedopisan otiscima
po krojevima iz *Burdi*, novih moda –a –a
Umesto potrebnih mera još samo besmislice
Ali uvek: stočiću, postavi se!

Trebalo je leći u ponuđena udubljenja,
kapsulice one oble, neprimetne,
a ne u narušene celine.

Svaki bi problem postao suvišan trag,
otisak zatim obrisan,
kao glatke pločice, putokazi za kućevne suštine:
narastajući, narastajući besmisao!

Ej!

Tragovi su se raširili zatim
uz popijeno piće i grmljavinu
Histeriju,
nalik
potištenosti

Obeležavanje teritorije, šta drugo.

Pas diže nogu.

U NAZNAKAMA

umri ženski!

Na horizontu ili prilikom učitavanja
pred tup san, ili odsustvo sna zbog
prevelikog umora

Pola noći piješ vodu
pola noći juriš iz čoška u koji te košmar
stavlja, pa košmar i košara imaju isti izgled
beskrajnu moru granja
pola za polovno

Ruke rozikaste ali ispucale
reljefne kao i geografske karte
odsustvo kreme za uklanjanje
tragova... u stvari naznaka
da je neki posao bio grub te beskoristan
s tačke gledišta one filozofske večnosti

Pa onda veruje u neverujuće
pa onda veruje u nepostojeće
pa onda veruje jer je besmisleno

to verovanje

Šta reći!

Žena!

da, ona kaže i zatim ubrzo ne prestaje
da govori a sapunica ispunjava
svaki čošak kuće i ukućani se guše
od preterane brige
iako kola nijedna nisu dignuta u vazduh.

DA ZASPIMO

prazna tabla

u neizgrađenom objektu namenjenom
mesečarima. Gledam tu skelu
svakog dana, nude se stanovi na prodaju
po izuzetno povoljnim uslovima,
skoro pa budzašto i još da poverujem

da zaspimo

u bočicama, sokovniku i mikrotalasnoj;
nude i parfem „spavač”
Ispod krova nezavršenog, noćnih preletača
Blizu mirisa reke u komšiluku,
nemirnih riba, usnulih

da zaspimo

tako kao u krevetu koji će u budućnosti
dobiti svoje mesto u onoj manjoj sobi
od tri, četiri;
sada je sve jedna i nedovršena.

Oprali smo zube
stavljena je pomada
lepršavi materijal i rđa

s pomalo konstantne promaje

to još uvek mračno mesto
koje sada vidi mesec

da zaspimo.

DA SE POKUPIŠ I DA DOĐEŠ

balada. stop.

Previše izgovorenog,
s kraja na kraj uokvirenog crvenim.
Kao balada o nesporazumu.
Uvek se neko zanese. Čaše ne lomi!
Ne izgovaraj definicije!
Probaj umesto toga da rešiš
ukrštenicu, crna polja pogotovo,
kao periode pomračenja
dok putuje se. U noći.
Stani. Stop.

Znam to mesto kada previše se izgovori.
Učita u prozore različitih veličina.
Muka uvek ista.
Zaboravi sad to. Pusti da ode na miru.
A ti se pokupi i dođi, onda ćemo onu flašu
da otvorimo, da se smire
svi čovečuljci iz taloga.

Mekano mesto, kao kupovna trava,
idealno mekano. O tome zapevati.
I poneka travka među zubima neka ostane.

Bespotrebne konfete
otići će s prvim vetrom.

Ti dođi. Ostali, što bi rekli
pošiljaoci poruka u promotivne svrhe: stop.

NEKA ĆUTI

Srbija, Srbija!

Kaže: izgubim te negde,
a dan je savršeno miran.
Treperi povremeno kao
sunce kroz oblake oblaci preko sunca
Vrlo verovatno kiša, nakon ćutanja.

I gubi se negde u danu
previše lepom
za bilo kakva očekivanja;
Još uvek lepljiv kolač u ustima
iritira -
I poruke ne stižu
osim onih
u prenesenom značenju.

Kaže: izgubiću te uskoro!
i negde, ako samo kažeš gde

A gubi se i objavljuje
kao refren.

GOVORI ZA KRAJ

Ona nije figura i ne nosi
težak rad pod svojim svodovima.
Kad je pokloniš, postane suvenir.

Prođe tiho ulicom, više lebdeći
I ne dozvoljava da se izgovori
bilo šta za kraj.

U dnu, strasnog dna
muti se voda,
barice nastaju.
Zeleno postaje
fluorescentno.

Suvenir do suvenira
figurira.

Sve to o nekome/
nečemu govori
Ali figura nije, a ruke
večito hladne
i krv jedva čujna
šumi kao
majske krošnje.
Sporo.

Možda nakon *doviđenja*
ne dopusti
ni oproštaj.

Samo jabuku
pojedenu do pola.

Kroz prozor

DOPUSTI DA ZVONA ZAZVONE

*Must remain behind to testify
Through an elementary blues*
Nick Cave

Zvukovi se neprestano menjaju.
Opiši krug, nek izgleda
da teraš nečiste sile:

Spužve hleba progutane –
spretni mamci!
Da zatim nastane muk, a protiv
svakodneвне mučnine.
U malim porama svetosti njegove.
Utihnute.

Kada se otisneš u iskrivljen
gradski krajolik,
Na posao kreneš tužan
kao da udahneš bluz
neizgovorenog svedočanstva.

U otvorima
sa sitnim zvoncima
za praznik... zvukovi besciljni.
I dok ne zakloparaju
nalik opasnom
lepku koji naše knjige povezuje
u nerazdvojivu celinu.

Ostani u pozadini! – da.

Pusti da bruje

oomm!

Udaljavaš se od čistine buke –
bekstvo od vradžbine

u šareniš TV programa
u štetnu frekvenciju
ekranske tehnologije.

Na koliko ono beše kuca herca?

Lik u ogledalu šapuće
s druge strane je odsustvo zvuka
i onda,
pitomi povetarac olovne kuglice
na tankoj metalnoj igli stvarnosti
zakačene o zvonasti svod
i gonggg...

Zvuk zaklapa kupolu ispod moždane kore
nestajući u neprohodnoj šumi.

REJOICE

Raduj se onome što skriveno ostaje iza prozora:
danju prozor a noću ogledalo,
i odblesak tvoje aure
u trenutku kada si prazna
čaura od metka ispaljenog:

prošlost/budućnost/sadašnjost

Zavodljivim zvukovima tim-pam bum-bam
Bilo kojim stepenikom
bede karaktera,
boravku u podetinjenom glasu neprijatelja:

*Children rejoice
with no choice*

Kolibriji treperavi, razmahani,
pod prigušenim svetlom,
raduju se...

Lepljiva, na srcu mekana
kao neispečen kolač,
ostaci nekadašnjeg ploda.

U ljušturu useljavaš slabašno telo
Lik nije isti kao i preslikana struktura
na ponoćnom prozoru.
Teret sitnih stvari.

Raduj se ulasku u sopstveno vreme
i u skriveno mesto koje ne spoznaješ

jer može biti tako tvoje,
tako nezajažljivo tvoje.

KONSTANTNO ISKUSTVO

*vse moje izkušnje
grejo naravnost v literaturo*
Primož Čučnik

Iskustva iz figurativnog ranca
idu pravo u poeziju
I po kiši dosadnoj i uopšte rečeno groznoj
može se pisati –
Taj maleni napor trošenja hartije,
zagrevanja prstiju
u igri šaha ili *solitarea* s dosadom,
a i kreativnom besparicom

trenutne odluke

podrazumevaju promišljanje,
naglost, adrenalin (tim redosledom?!)
kao gledanje sportskog susreta
prebacivanje loptice,
to je podgrejani nacionalizam paprikaš,
džepni izdavač *instant* saznanja.

Pesma je sada gerilac

guram kolica naravno prazna
igram igricu koja bi se takođe i od stiha
mogla animirati

za mladost buduću,
tu je pevanje ostalo pred vratima.

Iskušenje sa iskustvom,
za stan u koji sutra nećeš moći da uđeš

jer si švorc.

Onda muziku ugasiš
jednoličan ritam ambijentalnog haosa
i sitne, sitne, još sitnije, kao
pirinač za sirotinju –

kiša je jedino konstantno iskustvo
koje će upravo postati literarno.

BEZ UHLEBLJENJA

dok mešalica meša

Ponekad *skočkan* dođe i sedne za sto.
Mudrovnjak. Mrsomudonja. Pardon.
Redovno posedi... dve kocke šećera na tacni
i čajni kolutić, umesto među zubima,
dok dugo mulja unaokolo pogledom,
i tako se mučno topi dan.
Promuva se tu i tamo, onda opet
na petom mestu završi, obeća to i to
o tom i tom. Otpozdravi.
Proguta još jednu knedlu, na mestu gde treba
da se raduje. Beleži neprestano.
Obara pogled. Mrsi nevidljive konce.
Nekada je dovoljno i to. Što ga neki poznaju,
mada mu se retki dive...
I ne moraju. Ne valja za poetiku.
Piće jedva da plati. Plašljivu devojk
pod ruku vodi. Navodno, nikad ne sanja.
Kulturne događaje ponekad
mučki ispituje kao kurje oko na stopalu;
u toploj vodi zatim zamalo da ošuri.
U kakvom tekstu za sitniš što ostane
od prezimena.

Bez uhlebljenja. Kaže, plašljivo u sebi.

Onda još, ponekad, gorke pilule
devojkicama podeli.

OSEĆAM SE KAO GALERIJA

a to je mnogo više od toga
da bih se mogla osećati kao slika u galeriji
ili posmatrač
zapitan: gde je umetnost?
Da li je to namenjeno
logičkom zaključivanju
pod napetim krilima instalacije,
konkretnim tomovima
teorijskog uopštavanja, nja, nja.

uživljavanje bespotrebno!

Šta bi ta *gomilica* spojeva uradila
i s *delom* svetog duha
u prostoru Galerije;

možda baš to da se na kraj sveta može
doputovati.

Stvari će biti reciklirane
u živu grobnicu postulata,
ili je svako osećanje slučajno
nalik tim spojevima;

ili se treba osećati kao Galerija?

Reč po reč na papiru izvedeni
copy/paste eksponati
definicija bez definicije;
vrhunac ekstaze bild-boarda.

Limunadu će poslužiti u visokim
krivim čašama,
kliziće laka lova,
a kiselost limuna zastajće teško
pronalazeći put po odrazima
posmatrača -

glatke neetiketirane flaše,
sada već bivših namena.

VIRTUELNA JUTARNJA PESMA

Pijemo kafu i ne vidimo se
već mnogo jutara.

I dalje se upražnjavaju isti rituali,
samo su predmeti dobili drugu namenu
I dilema, ritualna, da li kašiku ili dve,
spustiti u šolju -

Polu mere strasti, pola gorčine rastanka.
Zatim izgovor za susret, u zavisnosti od toga
gori li na kompjuteru zelena, crvena ili žuta lampica.
U šta se onda utisnulo nadahnuće,
prolećna kiša koja iznenada stane?
Pola litre prokuvanog mleka,
radije dugotrajnog
dok odjekuje
i,
inače!

Već mnogo dana razgovori dobiju u ritmu tastature
Toliko reči smutiš pa prospeš -
u melodiji komadića kafe sasutih na dno šolje.

Dan će ti ispuniti belo prozorče
zbog kojeg je barem jedno drvo
u Amazoniji ostalo.
Da traje.

TUP LETNJI ČAS

Budi moja buvica, nemoj malaksati!

A sutradan treba otići do grada,
izaći iz kuće na podnevno-popodnevnu žegu,
A sutra čeka večito isti posao –
novčanice se lepe od znoja,
ali i dalje lako klize niz prste...
na nekoj drugoj koži već bi se zalepile
kao male školjke,
čvrsto stegnute na klizavom kamenu.

Brunda printer i neprijatno zvoni telefon.
To neko drugi ulazi u naš nepodnošljivo topli prostor

A traži se sloboda, razbibriga.

Telo pucketa kao suve daske neotisnutog čamca,
kao nakostrešeni usijali lim.
I svetluca daleka voda fantazije, plava i slana.
A so iz tela otiče. Da dosoli malaksalosti.

Tup letnji čas, noćno pristanište,
telo se na krevet spusti. Mačke to vole vruće.
Zaobljeni stomačić podiže se
i spušta u kratkim trzajima disanja.

Jedino još buve nisu malaksale.
Telo se nemarno predaje ujedima,
Dodir za koji ima snage
samo još mali crni terorista.

Mačka se odavno s time srodila.

ZA STOLOM

prisustvo

sudaren dlan sa čelom
naglo prislonjen
pojedena kosa
upijeni mirisi
iz kuhinje
teška zaprška

prepliću se prsti i jezici. izgovoreno.
gnječe šake. istiskuju fermentirani grozd.
oglodanu košticu.
ko bere voće? ko se sladi plodom?
pena pivska
ide naravno
preko ruba čaše
odblesak crveniša s ovalnih tacni.
životna radost
čaša. cangr!

i odsustvo

gde pogled padne tu se sklopi. kišobrani!
zglob s polugom
želja s uvećanjem
ogledalo i *rebula* kao vrsta pauka
presoljen sir u modernoj
katakombi
karirani stoljnjak. tango.

potom iks i oks.
nazovi me i pamti me

prstom utisnuto

lančić bez krsta
male okovnjače
verovatnoće
dlanom preko čela.

koliko lepih očiju!
gricka se i pucketeta
troši i tuži

odsustvo u prisustvu.
prepliću se jezici. osice.

: bude li dobro ulje
goreće nam kandilo
i hleb i vino pa i pivo
retko i ređe
postaće gusto
kao prisustvo
kao odsustvo.

Račvasti jezik

IZNAD APRILSKE TRAVE

Psi trče sjajno purpurnih jezika
reagujući na prve naznake vlažnosti
A, gledaj kako reči trunu pod naletom trave.

Mešanci u čoporima posmatraju podozrivo
pedigrirane, zlatodlake i snežne, pegaste.
Blešte oštrice kao voda svetlucava
u lepo popodne
A, gledaj kako se reči drobe kao mamci za ribe.

Životinje i ljudi, ljudi i životinje,
međusobno podstrekivanje, kevtalačko.
Točkovi dobijaju na ubrzanju.
Trenutna inspiracija umine
kao i prelazak iz *gužve* u senku,

Purpurni jezici, isplaženi, jarko uočljivi,
ne zna se love li vodu
ili skupljaju snagu
da naglo skoče na tebe i da te *obližu*.
A, gledaj kako su reči receptori za ukuse.

Pudla, pekinezer i druge karikature.
Pujdov, komšinezer i gos'n ispravna Roba.
Do prve okuke večeri, lavež će da umine!

Olistale krošnje poslednju neopredeljenost oduzimaju:

A, gledaj!
kako samo još reči
kevcu u noći,
u prazno mesto
gde je trebalo da je Mesec
iznad mlade aprilske trave.

SIVE SOVE

Grakćem nazad do sive sobe
jebi se jebi se jebi se
i ti i ti i ti

Nazad do sive sobe
gde se ipak slatko spava.
Njen mekani zvuk i kao vic, po satu,
istom šablonu, a osmeh bi pomogao
da parket bude lakše oriban od prašine
i telefon od naslaga znoja i hrane,
posledica prisustva.

Nazad do sive sobe
da loviš sive sove
jebi se jebi se jebi se

U prodavnici kulturno, u pošti kulturno,
u domu kulture.

Grakćeš nazad telo svoje do sive sobe,
cediš ostatak tečnosti i oglasiš se: Hej!
Promrmljaš, ono što bi besno da uzvikuješ,
ne znajući da li je stid ili bes:
jebi se jebi se jebi se
(i u tome poezija postoji!).

Još uvek, dok imaš sebe na kratkoj uzici,
dozvoljenoj teritoriji
svoje sobe.

Šta je toplije, nego boja kojom bojiš
lepe sive školjke.

Pazi kako hodaš
radiš i govoriš,
taj ritam je destruktivan i zavodljiv.

U opštini kulturno, u podozrivim pogledima
kulturno, politički kulturno;
kulturni centar

Nazad do sive sobe
da loviš sive sove

unedogled.

O NEROĐENOJ DECI

Da se sporazumemo o sadržaju i propratnim
komentarima,
Da li se na kraju dolazi do slučajno začete dece,
ako je dovoljno mračno u sobi da novi život zakuca;
čak iako ga nema, ni u najavi, ni iz jamba talasanja.
Sve za tu nežnost – mekše nego bilo koja senka
pređe preko lica:

nerođena deca

Da se sporazumemo u vezi sa znacima i zarđalim
kvakama, kako ćemo talasati u roditeljstvu bačenih
kockica,
koliko istetoviranih rupica podneće tvoje telo
s mojim telom.
I bez ridanja molim, i plakanja preteranog:

nerođena deca

Da se sporazumemo u fusnotama
i raspodelimo poglavlja.
Da li se na kraju dolazi do
slučajno začete dece? – tvoje lice mokro od mojih
hidrantnih pomada. U mraku zveckaju
novčići, tek otkopčani kaiš, i čarape mirišu na
nemogućnost da se izboriš s toplotom novog života;
U žilama kuca podjednako stvarno kao i svi
naši organi koji umeju da kucaju
o sadržaju nesreće u najavi:

nerođena deca

gledaju svojim pitomim očima, prodorno,
pravo u nas.

Upiru ručice prema morima koja obeležismo,
i obećanjima koja načinismo, i vernosti...

Najbolje se prihvata u fusnotama, u malim dozama
zajedno s nitroglicerinom pod jezikom
i potom u ređanju praznih
bočica:

o nerođenoj deci ćutimo

pustimenapolje

ZAMENA PAMĆENJA

oprosti mi što nemam vremena da ćutim
s tobom ispod kuće na ivici
praznog mesta u pogledu
na neprohodnu šumu naših taloga
ubod po ubod u kožu krljušt što je senke
polako nadvijaju oprosti mi zaboravljam
sklanjam u stranu svih svojih strana
krvotoka učutkivanih poruka i muka
u slušalici na ivici ispod tek izašle noći

oprosti zarazno bežanje od odgovornosti u
zagrcnutim pretkomorama, otvoren pa zatvoren
poklopac vidiš me – ne vidiš me a žmurim
svetiljka se klata kao u sobi posle tuče
što te zaboravljam ostavljam mada nisam otišla

tamo gde se stanuje terasa omiljena
soba i razlupani luster oduvek
knjige naše pročitane reči razmenjene
oči tvoje lepe ispitivačke veštičje gnezdo
i ne znam da paperje je strah od maltera
nedovršene kuće useljavamo se uporno
da ne bi slučajno ko video da smo tu
ili da možda više i nismo

zanosim se presavijena na tri četvrtine opraštanja
bez uređenja je ova moja teritorija
pet zvezda iz jedne jabuke u krakovima
tvog imena svedenog na suštinu

jer te zaboravljam ostavljam sklanjam i odvajam
u zaboravljenoj dvojini

oprosti što tražim nijansu
slobodu nepotrebnu u sumnju
tek ispletenog zimskog džempera
greje već tri zime četiri leta ispisana po korama
nevidljivih drvoreda po travkama željnim a
umornim od čekanja

u očima drugih prećutanih bukača u kući našoj
ismejanoj jer ostavljam zapostavljam
ne umem da odem niti umem da se ne vratim
a već sam se zaputila.

DUPLO DNO

Neki su pominjali da je vreme,
a drugi šaputali kako možda još uvek nije.

Neki smo bili i ti i ja.
I naša planeta obmotana vunicom, od
rasparanih džempera, pa smo drhtali,
a krevet je konstantno rastao u mislima.

Još uvek škripi,
iako je zamenjen novim, izdržljivijim!

Dok udišemo noć sa zapušenom levom nozdrvom
ja i zapušenom desnom ti, ili je bilo obrnuto,
vodeći ljubav povrh savremenika.

Osećala sam teret poređanih knjiga.

Kijalo mi se od prašine na sasvim drugom mestu,
a i sad strepim od njenih slojeva u prolazu -

Neki su pisali pisma. Drugi poricali i same reči.

Blenuli u noć pijani kao prazno,
ispod duplog dna.

Treptali, osvrćući se stalno jedno na drugo,
i za prethodnim stihom s promašenom zapetom.

Neki su polegali, a drugi još uvek ne.

I sve mi se čini da nas je sve više.

FOTOGRAFIJA

Sve sam manja na ovoj fotografiji.

Mesecima se već smanjujem.
Ne pakujem kofere mada na migraciju
često pomišljam,
i kandže sve češće zaboravljam da oštrim.

Ne ubacujem semenje u saksije da bih proleće
dočekala ozelenelo i ne održavam posed
nataložen proteklim vremenom.

Fotografije. Sve je tu stalo,
i osmeh i proređena trava i šljunak osunčani.
Ali, ja se smanjujem, kao da uspomenu
prečesto trošim
iako po džepovima ne putuje,
ne ostaje zaboravljena na zadnjem sedištu.

Nedostaje mi patetika podešena ispod leve sise,
sumanute šetnje po pustilištima gradskim
da se opet nadogradim
i budem uslikana ucelo.

NE ŽIVESMO OSIM ČITAJUĆI

Izgubila se u prostoru jedne knjige,
pratila me reči pesme na nepoznatom jeziku,
toplog mediteranskog melosa, kao zajednička
bivanja na ostrvima gde uvek treba obnoviti radost.

I dva prostora, oivičena senkama i muzikom,
potirala su me; U istu ravan dovodila
s linijom nepovučenom,
na dnu lista, izvan fusnote.

Tamo gde je pripadnost zamirala
izbijala je strast za napisanim, jednim
od mogućih svetova što so ih ispere
kao štamparsku grešku.

A prostor knjige menjao nam je oblik lica,
dodeljivao namenu. I bila sam. –
Zaistinski priljubljena za stihove, za slike
kao za nekadašnje rame,
sanjajući o severnim morima tako živahnim,
iz pisama prelomljenih u stihove.

Osluškiivala, kada će zlatne bube mileti
mojom kožom, drhtureći. Boravila
pod polarnim svetlom, nadohvat drugosti
drugog, realnog života.

Ali ne živesmo, osim čitajući, odmeravajući
ono pre i posle napisanog, dok su tvoje oči,
male orahove ljuske na liniji imaginarnog,
bile i more i nesanica.

Sada tako lagano klizim pored glečera čija imena
a i namene ne prepoznajem.

I kao u dubokom, najdubljem snu ispod santi,
poneki glas me doziva iz svetla
u kojem se ne da više boraviti.

Ovog jutra, od jutra do mraka.

USPOMENA NA BUDUĆNOST

Ispija ovaj minut
u njemu još plivamo
Plivanje smo o, da! – tela ipak ukočenih.

Promeškolje se lusteri,
kristali im uzdrhte.

Tako zamišljam dnevnu sobu,
na noćnoj ivici
ruka klizne preko kreveta

I vri,

vrilo je kao dolazeća uspomena
i tako iznova
umotavajući
odlaske u dolaske, dolaske u ogledala;

Sedi tu, ćutke,
na fotelji
upravo gleda u nepostojeće,
ljubi strah,
zatim ga gnječi...

iscedi budućnost.

TEŠKO MEŠKOLJENJE

Nedeljama razgovaramo u snu.
Što manje se izgovori na javi,
to više treba reći upravo tu,
onako kako nije nikada pre.
Nalik magnetofonskim trakama,
odavno van upotrebe, odmotavamo se,
ali ni one ne mogu sve
da zabeleže, niti da nas ponovo
namotaju u nekadašnju muziku.

Iz svake noćne vlage u oku izađe po jedan
značajan citat ili naslov.
Pozajmljene kućne papuče
kao da minsko polje prelaze i onda
utvrđuju se pravila za predsoblje,
od izrečenog, teško je raskrčiti put!
U kupatilu nema mesta za moju kozmetiku,
nervira te!

A u kuhinji prepoznatljiv miris,
kafe i toplih sendviča,
koji me kao i uvek čekaju, i kažeš:
Nema u tim knjigama ničeg izmišljenog! –
dok pokušavam da naučim pesmu po pesmu.

Pored ulaznih vrata uvek jedna kesa sa đubretom,
i u snu je s lakoćom odnosiš do kontejnera!
U međuvremenu, kako je išao razgovor?
Ko ti sad šalje poruku?

Rasprava će stići zbog trunčice na papiru, i sasušene
mirođije na otiraču, ali zaboga, to je u snu!

Ubrzo opet u kuhinji. Pije se i puši.

U spavaćoj sobi, zeleni prekrivač
već je preko čaršava gde do malopre ležasmo,
i pepeo po tastaturi nema ko da otrese, ali je
islednička lampa od ranog jutra upaljena.

A nedeljama razgovaramo samo u snu,
u teškom meškoljenju ispod slojeva prećutanog.

Ređaju se pejzaži i prebrojane ovce:
prisustvo – odsustvo – prisustvo – odsustvo
kao iznova premotavane magnetofonske trake,

kao trake koje se krzaju od preslušavanja.

Putujemo, u svakome po jedno seme proklijalo.

MIMIKRIJA

Kažeš, tražimo se!
(tražimo i gubimo i gubimo i nalazimo)
I oblici nam se prilagođavaju,
čas listu i utvrđenoj promeni boje
čas kori drveta, sitnišu po zemlji;
vlažnoj, pa suvoj.

Kažeš, slušam te!
Ali naravno, nikad me ne čuješ do kraja
mojim rečima, ne čuješ me,
trećim prisustvom izgovara se, dopunjava
ono prazno mesto iseljeno. Ne sasvim iseljeno!

Ta mimikrija: stalna ili povremena
sličnost po obliku, teško prepoznavanje.
Neprijatelji jedino iznutra čekaju. Klackaju se.

Kažeš, potreba tebi, meni navika,
kao da čas gledamo stado krava kako pase
lišeno svake brige,
čas nizove kuća i priča skrivenih našoj pameti.

I u krug. A kada bi se krenulo od nazad i unazad
pa skinule naslage nepotrebnih boja,
zamaskirani mozak jedanput ostao bi na čistini?
Ne bih bila pašnjak, ni ti buba što se neprestano
čauri, niti bi zaključaka bilo onoliko koliko bodlji
nosi ježurka dok sporo ide od tačke A do tačke B,
ali uvek spreman da brzo ubode.

Teško prepoznavanje, stalna promena iznutra,
u krug, oko istog. Sveska s providnim omotačem,
naravno zavrnutim ušima zbog
nenaučene lekcije.

Krava, kuća, jež, buba,
potreba, navika, potreba, potreba
jedno isto lice naličja –

I oblici nam se stalno prilagođavaju
zemlji, čas vlažnoj, čas suvoj.

Preko margine

ANTIBAKTERIJSKA PESMA S POGLEDOM KROZ PROZOR

Popeti se u voz pre vremena predviđenog za polazak.
Zateći već namešten levitirajući krevet,
prepoznatljiv miris ustajalog. Ljudskog taloga.
Spustiti prozor na dopuštenu polovinu, drugu,
zamućenu, ne dirati.

U dilemi između dva pejzaža.

Vlažnom maramicom *ohne* alkohol
prebrisati rubove, rukohvate, prekidače, izbeći
lepljiva mesta. Stvoriti određenu *konstrukciju*,
uskim hodnikom do neprovetrenog WC-a.
Zamisliti planinsku svežinu s TV reklame
i ne pokušavati da povučesh vodu, kao što ne treba
zaustavljati vozilo u pokretu.

Osim. Ako.

Centralno svetlo ne radi, svetleća linija lampe
za čitanje uvek, jer niko ne čita. Ona će istaći
rubove posteljine i mesta bivših prisustva,
kao mentalne nivoe u putujućoj igrici.
Voz će se sporo pokrenuti na prvi mig
plavuše-otpravnice, pejzaži donji i gornji
izjednačiće se – odsustvom spoljašnjeg sveta
i unutrašnjeg isijavanja.

Beskrajna malaksalost pred životom i uzalud
tražena razbibriga, nadogradiće se kloparanjem
šina, radovati dinamici pejzaža.

Utrnuti svetiljku pre nego što izazove kratak
spoj previše živahnih živaca.

Ujutru, na noćnoj umivaoni, antibakterijski
sapun i kafa u simbiozi s plastikom.

Putokazi za sporedni svet.

Biti toliko blizu sebi u odsustvu. Ne silazim.

GORKA TABLETA

Na jeziku devojčice ne otapa se sneg.
Tvrдне, gle, u kamenac, s utihnulim slojem
nataloženih događaja. A odeća,
uvek druga, izlazi iz bubnja veš-mašine,
i svakog dana iznova je spremna za izazove.
Ćutanjem se popunjavaju redovi doživljenih naslova.

Glas spikera izveštava o poplavi
i mogućoj epidemiji.

Na jeziku se šire i umnožavaju plikovi.
U svakom nerealizovani dobitak. I svet crni
kako se uhvati prvi, ili ipak svaki drugi sumrak!
Dan je dobar za ispiranje, a i spiranje taloga,
slojeva kamenca i telesnih krečnjaka.

Devojčica ide da se posveti čaši.
U nju može mnogo duša da stane.
Od alkohola možda popucaju plikovi, nalik sapunici,
i u mehurima njihovim pokaže se oko nečistoće.
Stvari i dalje mirišu na čisto, omekšano.

Ide, da pogledom otprati preveliki talog zimskog pejzaža;
Izmenjen raspored brazgotina, šara, deljivih jedara.
Promenljive oblike svakodnevnih bara.
Utihnuli događaji, gle, čine je težom na preciznoj vagi.
Upire prstom u sebe, a osluškuje tihost snega
što još uvek pada.

Od kamenca postane tableta! Ako se pre gutanja rastvori,
postaće i previše gorka. Neizbežna.

Devojčice moja, svakom je po jedna tegla namenjena.
Sitne utehe opstaće možda u formaldehidu.

Obući ćeš kao i uvek čisti veš
spremna za još jedan izazov,
u svetu, koji ti i u sobu zaviruje –
poplavu ili epidemiju,
i skoro uvek laž.

PREKO MARGINE

Ima li milosrđa između naših tela,
više nego pripitomljenih ruku, nogu,
onoga ispod obrva i ispod pojasa.

Zar smo stvar(a)ni -
dok klizimo prema ivicama,
kao da treba još ponekom rečju
zakoračiti preko margine.

Čas pukotina, čas ponoća tame.
Obla kao kriška hleba, maslina.
Osećaj među jezikom.

Nakupila se, orosila po senkama,
A onda iglice slane na osvetljenim mestima.
Bunari radosti, neizvesnost sadržaja.

Buka i bubnjevi u maznim pogledima.
Umnožavanje oduzimanja, deljenje sabiranja
gde od 5 dođe se na -10, a od dve spadne na jednu
kružnicu. Kružić - metu.

Proteže se milosrdno nevidljiva ruka,
pipajući kao večiti treći, pa odmeri,
i upotrebu i vrednost.

Zbunjeno spuštam slušalicu, uvek
na *odgovori*, nikad na *prosledi*,

i odeću saučesnički navlačim
a čini mi se, udahnuću prašinu čitavog kosmosa.

Poneti kosku oglodanu
od svog, od tvog mesa.

Između naših tela
kao da kapa voda iz česme.
Trzaju se ona u kratkim, što kraćim
kapljicama da novi,
milosrdniji život otpočnu.

ZIMA U KOSTIMA

U tom uglu za sedenje
mesta više ni za koga nema!
A ima pogleda,
prema čaši, stolu, staklu,
snežnoj mećavi –

Nebitnom pejzažu!

*Vidi ovu tendu kako na vetru leprša
nemirna kao zajedničko vreme!*

I pogled je preko kraja čaše
Na ivicu moje senke stigao
Kratke vesti, pauza, pa razgovori.

*A vidim tu nadstrešnicu nad našim glavama
kako divlja, i hoće da se otrgne!*

Prigušeno svetlo ide na ugušenu tugu
Neumoljive grčeve u želucu,
u svađi s odlukom.
Pada pogled na lomljenu površinu lica,
krivi je kao slamčicu nedobijenu uz piće.

Neizgovoreno, a vidljivo sasvim.

*Da sam samo besni komad nadstrešnice,
što više ništa ne natkriljuje,
pa da dođavola otputuje!*

SAMOANIMACIJA

Toliko da je teško pronaći put do vrata,
otvoriti kuhinju, a pogotovo ostavu.
Tamo ima stvari koje su od plesni postale bele
kao jučerašnji sneg;
Razvejale se pahulje ubuđalog,
geometrijske figure duboko urezanog puta,
ostao je iza –
samoanimirati pokrete.
Niska sam plastičnih perli.

A beonjače,
a mrežnjače

gluve na belinu,

svetionici bez ijedne ispravne sijalice.
Lutka bespolna s pokvarenom pločom
u dve verzije: roze i bele.
Toliko tužno. Sad.
Napor je podizati grudni koš
I prst može da sklizne *dole*
do pupka mikrosvemira.
Orgazam praznine.

Omot čokoladice *mars* strasno da zašuška,
dok falusna slatkoća dugo se topi u ustima,
kremasta i žilava kao aksiom.

Pogladiš glatko krzno životinje, zverčice mekane,
antistres kampanje.

Važno je i u tuzi biti na toplom.

A samo jedan, samo pet minuta je prošlo.

Udaljena deca smeju ti se iz praznine
hladnih prstiju, pomodrelih.

Hoće uporno da te dotaknu.

Muzika drži u mestu,

ne pokreće.

Tužno.

Toliko da gladim prašinu s plišanih igrački,
nanet snežni prah s krovova.

U pokušaju da samopočisti.

Potez ovamo, pa malo levo, blagi rez,

topla boja razblažena u vodi, kao mokraća na snegu,

krivudava linija, više nesigurna

nego zamišljena...

Toliko.

geometrijske figure

na odrazu u kristalu

hladnom kao fatalni dodir nove stanarke.

SLIKA BEZ RAMA

Još ne možeš da govoriš o neizvesnosti!
Kada se uhvatiš za čašu,
osećaj hladnoće očekivan je kao i prvi gutljaj.
Ali, gle iznenađenja, pomalo gorak.
Onda treba prekršiti i neko svoje pravilo!
Rasprostreš mekani sneg pod noge,
pa čezneš oštre ivice.

Grad je danas samo nekoliko krošnji
pod koje se nije uselila buka,
i stidne dlačice njima nalik
neprijatno bockaju, kostrešeći se iz gaćica.

Maločas, odabrao si nekoliko
poznatih fotografija, njihovi pejzaži
nisu do kraja definisani... mekano ih nalepio
na zajapureni obraz.

Grad je danas otključano poštansko sandučce
i neuručeni sadržaj. Razumljivo!
A da li će se išta promeniti
kada ispružim ruku prema vratima.

II

Vidim te kao nepostavljeno pitanje.
Neće ništa eksplodirati:
zaboravljena pegla iz koje pišti para,
uključena ringla na koju slučajno treba spustiti prst
(i potom se trgnuti iz duboke kontemplacije)

Svest da svaka strast
nagon je za samouništenjem.

Sipam vodu, ali mi je hladno da je popijem,
i uprkos žeđi –
Najnovija vest je ta da ništa nije toliko poznato,
dok razgledam sobu u polumraku.

A onda je došao trenutak da bude otvoren prozor
i da pare odu u nepovrat –

dok se u vodi sasvim sigurno dotad
nataložilo nebo.

III

Kada bi se dan zavšio tačno sad,
izgovorili bismo rečenicu: Kuda putuješ?
Iako je nebitno, kao i slika bez rama.
Tih nekoliko crno-belih portreta, daju
našim ličnostima određenu emotivnu nijansu.

I onda kažem: Sve mora da ima svoju granicu,
ne bismo li ostali sigurni.
I stigao bi odgovor: dublje se ne sme otići!

I kako sad, vraćati se s one strane uporno!

U ormanu, ispod kreveta, na policama,
među sitnicama i sentimentima,
papirićima dosad pojedjenih čokoladica,
nekada je zaista bilo tvoje mesto.

Ukidanje težine

SVAKODNEVNA PIJANKA

Hajde da popijemo pivo kao kućni ljubimci –
neobjavljene stihove koje smo zaista voleli;
Prevodeći one nevidljive stvarnosti,
na čijim klackalicama odmeravamo se do prave mere
I da budemo mali hrčkovi
zaposleni u okretanju *začaranog* kruga,
u strogo kontrolisanim uslovima,
nagrađeni porcijama ljubavi, po svačijoj meri.

Da popijemo i nekoliko rakija kao divlji prasići,
smešteni u uredno složene sobe-vreće,
među naslagana očekivanja
i predvidljive budućnosti
uglačane do savršenog sjaja!
Pravilno zamahujemo rukama i čašama,
u ritmu uređenog lepog sveta.

Samo da na dnu flaše ne zadrhtimo od praznine.

Možemo da pređemo i na gusto vino, i na redak
špricer, verujući u istinu njegovu, da jurismo ono
što želesmo i da se ne plašismo nas samih,
niti skrivenih jezičaka zapletenih
u prividna bivstvovanja i sladostrasna odustajanja.

Još jednu čašu i jedan litar za ono što nam se pomutilo
i možda treba opet preći na nešto *žešće, da više žesti i peče;*

Da se unazad krene, do vinove loze,
pa njome da obmotamo mestimične istine
i gole sličnosti, do izjednačavanja, do istosti.

Hajde da popijemo sad po neku tekilu i da poletimo
kao egzotični kućni ljubimci na nevidljivim uzicama,
leteće žabe s rogovima ili pilići u leopardovom odelu,
Ujedamo zadovoljstvo u reklami, ali za gušu,
Budemo vredni mravi i ukrućeni tekila-crvi jer već sutra
možemo spasti na sokiće i veštačke sirupe,
kuvajući slatko, prljajući šporet bivšim mamurlucima. –

Zatim sledi supa, rinflajš i gozba od delimično sočnog
bifteka.

*

prazne flaše poređane
i poslagane
u pravilan red.

SOBA SE RASKLAPA

nema mesta za potrošen ili nedorečen život
od: knjiga
sitnica
uspomena -

gde su našle svoje ulegnuće?
iz kojeg iskaču kao ručni zglob.
I već nema mesta,

osim u rasklapanju.
Prihvatiti ponovo već nebitne svetove.

Ako nisu u mozgu, nisu više ni u tragovima:
papirićima
papirićima
papirićima

Đubretarcima! Prenositi ih u budućnost,
bili bi dosadnije od mrava
što se uporno vraćaju
i kad više nema ostataka hrane.

A, kao da namesto njih počinje promaja.
U rasklopljenom i u sklopljenom,
zamena slogova.
Rasklimatano! Ne znam kako -

Komplikuje se... težina stvari i
prašina sa police, napuštene *slobodice*,
malih radosti. Melanholije.
Mesta napuštena! Napuštenih!

Svet se komplikuje u odsustvu sigurnog mesta –
deo težine od sada odsustvuje,
a nastavlja se u trajanju novog poseda:
ta soba, na nju mislim,
kroz noć moje nepoznate ulice,

Više nego o polomljenom kišobranu,
izigranim očekivanjima.
I nevidljivim tragovima tuđeg dvorišta,
lišća uvelog.

Zamisli da si sova. Dugo u noć sa grane
tog drveta gledaš u prozor
što više nije tvoj.

ZAMENA MESTA

Kao promena pešačke putanje.
Naravno, iznenada. Opisivanje krugova,
poznatih staza, prepoznavanje tih teritorija.
Obeležavanje u stalnim nepravilnostima,
u ponavljanju.

Dolazak na mesto odlaska.
Ostade lišće da prekrije dvorište!
Napor omekšavanja, polovičnog.
Sporedne ulice postale glavne,

pa se sada smanjuješ ili misliš utešno: važne su,
dobro je što će postati tvoje nove putanje,
a onda uskoro zaboraviti šta je važno!
Što se više smanjuješ,
to si u krugu tih mesta važniji samome sebi.

U životarenju?! Budi siguran, budi uverena,
i žvaće ti već polovinu lica –

Nije više sigurno, pa pogledaj gde je tačka oslonca,
kamen plovuće, spoticaljka i tako dalje.

Gusta izmaglica treba da postane komšiluk,
a oluci cangaju zreli za otpad.
Hodaš tako u svojim novim krugovima,
šta je trajnije, iluzionišeš!

Piše jasno: trajno. Čitaš: tajno.
Ipak, ima razlike između tajnog i anonimnog.
Na jednom mestu si: ime, prezime,
svrha, na drugom lice bez posla.
Lisice su u jazbini.
Od dlaka ne možeš da prestaneš da kijaš.
Njihove njuške ne kažu *biće bolje!*

Mesta su zamenjena, a ulice se
prespajaju u nove tužne rasporede.
Zaobišli te novi rasporedi!

Plan grada je možda neophodan ne bi li se pronašla
svrha tvoje uzaludnosti, ovde u mestu.

I slobodno kreni da se ukopavaš u novo pribežište,
ali neprimetno, da ne zaboli,
da ne vidiš
i buduće mesto već oduzeto.

TERET

Mirno sedim i pišem
jedan red – kraj reda
drugi red – kraj reda
i tako još narednih deset
kao da ukucavam značenje
grafitnim ekserima po mekanom tkivu.

Veliki redovi potiskuju ono
između redova. Zamenjuju mesta.

Mirno sedim i ćutim
pet minuta ćutim
deset minuta ćutim
petnaest minuta ćutim
više se ne može

Treba odložiti ćutanje
na skladište otćutanih ambisa.

Sad nazad na posao
na preostale redove
na mirnoću
koju odasvud nagriza belina.

JASTUČIĆ

svako srce probodeš iglom
i šta onda, šta onda

nije to farba da njome prekriješ
prethodne nedostatke zida
ili tragove pokušaja

srce izgnječeno iako nije veliko
kao u vola
i šta onda, šta onda

hoćemo li da se ušuškamo na bodljama?
ali nije ovo indijska tv serija

ako znaš mesto dovoljno napušteno
možda stajanje u mestu i uvek isti pogled
postanu istina

svako srce posle mora da ti bude
meko krzno
i šta onda, šta onda

čuvaćeš ga izdaleka a mrzeti
kad ti je sasvim blizu
i jastučić za njega izmicaćeš
sporo ili brzo

a igla ostaje u tebi

STRAH OD TOGA DA TO VIŠE NEĆEŠ BITI TI

Izgovoreno je, kao da izbacuješ izvakane plombe
I unutrašnjoj poeziji se nećemo vraćati.

U istom krugu od sobe do sobe
svaka će se misao svoditi
na meru suvišnog časa.

Sitne bodlje postale su veliki metež
A glava puna, otežala od podzemne vode
biće konačno kao da se pliva kroz dno.

Zalogaj po zalogaj izgovorenog,
dodavati neprestano teško na težinu.
Pojedeni unutrašnji omotači.

Tvoje naličje zacrni moje lice
i lice s licem susreće se u novim odrazima.

Idi unazad, do istog mesta gde opet nećeš više biti ti!
Tamo, gde još nisam ista ja.
Potiru se pređene razdaljine i šake raspoznavanja

I reči nataložene u uspomene
biće konačno uspomene
u jednoj drugoj glavi
što je nekada živela
a sada više ne zna kako do prekidača
ne bi li ponovo ugledala svetlo.

U ovoj knjizi:

Zabeležićemo teško dosegljive vrhunce.....	5
Predmete izdvojene uspomenama u nastajanju.....	6
U ovoj knjizi biće jednom bolje;	
Sada, neka ostane kap preparirane krvi.....	7
zajedno s komarcem od letos.....	8
Preslikana modrica.....	9
Izlučena pljuvačka.....	10
I tanka vodenasta paučina	
iz razveseljene misli.....	11
da bude pokretni krevet na listu hartije.....	12

POLUVIDLJIVI HERBARIJUMI

Cvetovi kojih se sećamo sa zaboravljenih putovanja.....	13
Trepavica ukorela od maskare.....	14
I dlake pootpadale s glave.....	15
i čupane i nepočupane.....	16
To su misli ove knjige, tako vreme	
brzo teče.....	17
U ovoj knjizi načinjemo,	
ukidamo i naziremo (dopuniti nekako).....	20

DAĆU TI SVOJE

Pozajmi mi tvoje.....	25
Čašicu pljuvačke, kap mog znoja za tvoj znoj.....	26
Glinamol stvaranja, i dve žice za našu	
naizmeničnu struju.....	27
Šta god da nas bude oblikovalo u jednu smesu,	
i kad od ruku ostanu tek preko potrebni prsti.....	28
Resice i nabori, mekana mesta mesa,	
pomodrela od užitaka.....	31
Koža je rastegljivija ali su udubljenja sve pliča.....	33
Živci slabiji, dubina nebitnija.....	34

RAZVUCI ŠTRIK SVOJIH USANA	
u linije teško upletive jer već ih rezbarim:	
koliko tvojih uspravnih toliko mojih položenih.....	36
Uskoro se nećemo baviti pitanjem:	
Čega se sećam? O čemu smo razmišljali?.....	38
Već, koje stihove ostavljam za kraj:	40

O PESNIKINJI_____

Jasmina Topić piše poeziju, prozu, književne prikaze, kolumne i eseje. Uređuje Zbornik poezije i kratke proze mladih s prostora bivše Jugoslavije „Rukopisi”. Dobitnica je nagrade „Matićev šal” i „Duškovićeve zvona”. Kao dobitnica književne stipendije „Milo Dor” austrijskog KulturKontakta, boravila je 2008. godine u Beču. Pesme su joj prevedene na slovenački, engleski, nemački, danski, portugalski, poljski, španski i zastupljene u nekoliko izbora savremene srpske poezije.

Knjige pesama:

„Suncokreti. Skica za dan” (Zajednica književnika Pančeva, 1997),

„Pansion. Metamorfoze” (CSM, Beograd, 2001),

„Romantizam” (Narodna knjiga - Alfa, 2005),

„Tiha obnova leta” (Povelja, Kraljevo, 2007).

Priče u projektima:

„Projekat Kortasar” (Povelja, 2003),

„Božji ljudi” (Službeni glasnik, 2010),

„Simpozium” (Subotica, 2010),

„Kod srpskog pisca” (Službeni glasnik, 2011).

Napravila je i multimedijalnu prezentaciju knjige „Tiha obnova leta”: 10 poetskih spotova na srpskom i engleskom.

Član je Srpskog književnog društva.

u ovoj knjizi _____

Ostale delikatne stvari

(mirisalo je na kišu).....	7
Književno prebrojavanje.....	10
Ostale delikatne stvari.....	11
Snežana i ja.....	13
Arbeiten nicht, schlafen und lesen, ja.....	15
Stanari.....	17
Ne spavam celu noć.....	18
Umesto spomenika gradu.....	19
vijena - beograd via budimpešta.....	21

Idealni presek

Vidljivi predeo.....	25
Melanholija.....	27
Poprečni presek.....	28
Trag.....	30
U naznakama.....	32
Da zaspimo.....	33
Da se pokupiš i da dođeš.....	34
Neka ćuti.....	35
Govori za kraj.....	36

Kroz prozor

Dopusti da zvana zazvone.....	39
Rejoice.....	41
Konstantno iskustvo.....	43
Bez uhlebljenja.....	45
Osećam se kao galerija.....	46
Virtuelna jutarnja pesma.....	48

Tupi letnji čas.....	49
Za stolom.....	50

Račvasti jezik

Iznad aprilske trave.....	55
Sive sove.....	56
O nerođenoj deci.....	58
Zamena pamćenja.....	60
Duplo dno.....	62
Fotografija.....	63
Ne živesmo osim čitajući.....	64
Uspomena na budućnost.....	66
Teško meškoljenje.....	67
Mimikrija.....	69

Preko margine

Antibakterijska pesma s pogledom kroz prozor.....	73
Gorka tableta.....	75
Preko margine.....	77
Zima u kostima.....	79
Samoanimacija.....	80
Slika bez rama.....	82

Ukidanje težine

Svakodnevna pijanka.....	87
Soba se rasklapa.....	89
Zamena mesta.....	91
Teret.....	93
Jastučić.....	94
Strah od toga da to više nećeš biti ti.....	95
U ovoj knjizi.....	99
O pesnikinji.....	101

Projekat finansiran iz budžeta:

Grada Pančeva

Objavljivanje knjige pomogla:

 BANCA INTESA

jasmina topić
DOK NEKO ŠAPUĆE NAŠA IMENA

urednik
nikola vujčić

glavni i odgovorni urednik
vasa pavković

fotografija na korici knjige
jelena balać

korektura
bojana tadić

za izdavača
jasna milićev

izdavač
udruženje književnika
i književnih prevodilaca pančeva

kontakt
udruzenje.pisaca.pancevo@gmail.com

<https://sites.google.com/site/edicijanajboljapoezija>

štampa
neven, zemun

tiraž
500

pančevo
2012.

CIP - Каталогизacija y publikaciji
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1

ТОПИЋ, Јасмина, 1977-

Dok neko šaruće naša imena / Jasmina
Topić. - Pančevo : Udruženja književnika i
književnih prevodilaca, 2012 (Zemun : Neven).
- 101 str. ; 20 cm. - (#Edicija #Najbolja
knjiga ; #knj. br. #3) (#Biblioteka
#Savremena poezija)

Tiraž 500. - O pesnikinji: str. 101.

ISBN 978-86-83849-19-2

COBISS.SR-ID 190946316